

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 2.

Den 15. Oktober 1873.

| Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Logan City den 27de Juni 1873.

Det er mig en stor Fornojelse at komme til dette Sted, at se mine herboende Søstendes Asly og hilse dem som en Broder og Ven. Dersom vi kunde se og forstaa Tingene som de ere; dersom vi kunde have Sloret draget bort fra vores Øjne og se det, som henhører til Evigheden og til vort Slægtstabsforhold til de evige Verden, vilde vort Sind blive inspireret til at tale, synge, bede, lytte opmærksomt til og grunde paa og tage under nojagtig Overbevælje Herrens underfulde Gjerninger. Mange Ting siges til de Sidste-Dages Hellige angaaende vor Religion, som i Virkelighed fulde indføres i og begrænse ethvert Menneskes Levnet. Vi tiltrænge Undervisning. Med Hensyn til Lærdom ere vi i Lighed med Born. Hvis vi kunde forstaa Virkningen af Synden paa vor Forstand, vilde vi se, at den bringer os nedad og er nedbrydende i sin Natur. Tingene, som staar

i Forbindelse med det sande Liv, ere derimod af en modsat Egenstab — de ere af en ophøjende, vogende, forøgende og vindende Bestaffenhed, som erholder Lidt her og Lidt der. Vort Sind og vor Fattewe ve hvide udvilledede ved, hvad vi lære af Læsning og ved, hvad vi høre og se

Bibelen, Mormons Bog og Abenbaringerne, som Herren har stjælet til dette Folk i disse sidste Dage, indeholde i Mængde af vigtige Lærdomme angaaende Guds Rige paa Jorden. Vi have ogsaa Historier om Riger, grundlagte af Mennesker; og fra disse lære vi, at en stor Magse Forandringer have fundet Sted, grundet paa Omvæltningerne, som have hersket i de forbigangne Tider, og som endnu have Fremgang paa Jorden. Fra vor egen Dommerkraft i disse Sager er det en virkelig Kjendsgjerning for os, at Renhed bevarer; opholder og forsøger det Gode, medens Synd og Uvidenhed i alle

deres forsærdelige Skikkelsel have ganske den modsatte Virkning. Vi behøve blot at rette Blisket paa Jordens Nationer for at faa en Bekræftelse paa dette Udsagn. Vi behøve ikke at gaa saa langt, men kunne se hen til vort eget Lands oprindelige Beboere. Hvorfor ere de i deres nærværende Tilstand? Noget maa være Grunden til dette. De henhøre, ligesaa meget som vi, til den menneskelige Familie — til de Bæsener, der paa hele Jordens Overflade besidde den højeste Grad af Forstand. Hvad er Aarsagen til deres nuværende Fornedrelse? Vi se dem som de ere; vi se ogsaa Nationerne som de ere. Tag f. Ex. den jødiske; hvorfor er den i Landflygtighed blandt alle Jordens Nationer? Er der nogen Grund for det? Ja der er.

Vi have haft en kort Beretning fra Br. George A. Smith angaaende deres Forfædre; og vi kunne saaledes slutte os til Aarsagerne til den nærværende Tilstand i det Land og blandt Østkerkommerne af de forдум Bærdige, til hvem det var givet. Blandt Nationerne paa Jorden bemærke vi idag Skobelighed, Dorfshed, og jeg kan sige Ubidenhed med alle dens vedhængende Laster og Daarligheder, som herske blandt Majoriteten af Befolkningen. Der er en gyldig Grund for alt dette. Der var en Tid, da Nationer, som nu ere ubekjendte, levede i Vestland paa det vestlige Fæstland og vare et opvakt og flittigt Folk. Hvem kan fortælle os, hvorfor de ere forsvundne og gaaede til Forglemmelse? Br. George Smith fortalte os idag, at Stedet, hvor den store Stad Babylon stod, eller hvor den antages at have staet, er nu en utilgængelig Ødeark. Hvor er den babyloniske Nation? Vi have ingen Kundstab om den. Hvor er den israelitiske Nation? Vi vide ikke ret Meget om den, med Undtagelse af Juda Stamme og den halve Benjamin

Stamme, hvilke ere adspredte blandt Jordens Nationer i en ensom og forladt Tilstand. De ere blevne forjagede af Hunde; og engang i Tiden var det lovlig blandt nogle Folk, at et kristent Barn kunde, dersom det folte sig oplagt til det, kaste Stene paa en Jude, naar han visste sig paa Gaden; og det er heller ikke saa længe siden, at det ikke var dem tilladt at have saa meget som en Fodsbred Jord blandt Hedningenerationerne. Dog er det ikke saaledes nu. Men hvad var Aarsagen til alt dette. Deres Historie er ikke gaaet tabt, ejheller de; og den simple Grund, hvorfor dette ikke er steet, er fordi de vare Herrens Udvalgte, hvilke vor himmelstte Fader stulde ihukomme.

De Tilbageblevne af Israels Folk skulle frelses, og de ville blive indsamlede. Men andre Nationer, som eksisterede før Syndfloden og før Kristi Dage, hvor ere de? Hvem besidder nogen Kundstab om disse Folkeslag? Historien giver os ingen Beretning om dem, og mange Folk ere siden Frelserens Dage udstrøgne af Menneskenes Grindring.

Her bor et Folk i disse Dale, som foregiver sig at være den' Højestes Hellige og Herrens Elsfede. De have annammet hans Præstedomme tilligemed deits Nogler, Nigets Nogler og Planen til de himmelstte Hærstærers Regering, hvilket er saa meget af den guddommelige og celestiale Lov, som noget Menneske er i stand til at annamme. Naar vi betragte de Sidste-Dages Helliges Løbebane, blive vi næsten bragte til at spørge: hvad vil blive deres fremtidige Historie? Det er Sandhed, at vi have Forhaabninger, der ere forstjellige fra disses, der levede før os; men lad dette Folk, som benævnes de Sidste-Dages Hellige, blive velsignede i de kommende tyve Aar saaledes som de have været velsignede i de forbgangne tÿve; lad Herren tage sin Haand bort fra dem og lad dem

folge deres egen Løbebane, som de have fulgt og endnu vedblive at folge, omend-stjøndt vi maa betragte os selv som baade lydige og villige; jeg siger: lad os folge den samme Fremgangsmaade i de tilkommende tyve Aar som i de forbigangne, hvem blandt os vil da lytte til Herrens Raad?

Lad den gamle Slægt — de, som have levet i Babylon, og som have dojet deres Prover i den uguadelige Verden, gaa ud af Tilværelsen; lad dem blive borttagne af de Helliges Midte; og lad den unge Vægt, som er uvidende om Verden, blive overladt til sig selv og til at folge deres egen Billie, hvad vilde saa blive deres Tilstand? Vilde vi ikke da se det fuldkomne Babylon? Vilde vi ikke da have Alt, hvad den uguadelige Verden onser, og vilde vi ikke føle Glæde deri? Overvej dette og dan Eder selv Slutningen. Alligevel kunne vi sige, uden i mindste Maade at rose os selv, at vi ere det bedste Folk som findes. Dette er min Anstuelse. Jeg siger, at vi ere det bedste Folk paa Jordens; dog paa samme Tid have vi Intet, at rose os af, nej ikke det Mindste. Hvem er det, som lytter til Herrens Billie eller agter paa hans Nost? Hvem er det paa hele Jordens Overslade, med Undtagelse af dette Folk, som tjender Herrens Hensigter, og søger at gjøre hans Billie? Det kan maaße siges, at den hele kristne Verden attraaer at tjene Herren. Det er Sandhed, at Mange holde sig nær til ham med Munden og øre ham med Læberne, men hvad er deres virkelige Tilstand? Ere deres Hjerter bojede til at gjøre Guds Billie, eller ere de langt fra ham? Antag om Petrus, som Verden holder saa meget af, og hvis Historie er i Bibelen, eller Jakob, Iohannes, eller en af de Øtte, som have skrevet og givet deres Bidnessbyrd i det Ny Testamente eller en af de tolv Apostle,

der vare udvalgte af Frelseren, skulle komme til den kristne Verden og gaa ind i deres Kirker eller andre Bedehuse, som bære Navn efter Jakob, Markus, Paulus og Petrus, for at prædike, tro I saa, at nogen af disse Personligheder vilde erholde Tilladelse til at proklamere deres Lærdomme paa disse Steder? Nej, ikke en af disse Mænd vilde nyde dette Privilieum; og hvis en Præst eller Gejstlig, efter at have hørt Kristi Lærdomme forkynde, skulle sige: „Jeg kan ikke finde noget Ondt ved denne Prædiken, thi det er Bibelens Ord“, vilde Majoriteten af Tilhørerne udraabe: „Vi onse ikke at have Dem til Præst, dersom De tillader en saadan Mand at staa paa Prædikestolen og forkynde sine Lærdomme.“

Dette er et passende Bevis for, at Menneskene idag med al deres pralende Bekjendelse af Kjærlighed for Kristus og hans Lærdomme, ikke vilde annamme hverken ham eller hans Apostle. Dersom de vilde annamme Kristus vilde de ogsaa annamme en Glæde af hans Kirke, der bliver udsendt for at prædike Evangeliet til dem. Hvis de havde været villige til at modtage en Jesu Apostle, havde de ogsaa modtaget Eders ydmige Tjener; dog Nok om dette.

Hvad vil Enden blive med de nu eksisterende Verdens Nationer? Ligesaas hurtig som Tiden og Omstændighederne tillade det, ville de blive udslættede af Tilværelsen og blive forglemte og ikke mere bekjendte paa Jordens Overslade. Dette vilde ogsaa blive de Helliges Skjæbne, dersom de vedblive at folge deres Hjerters Tilbojeligheder, thi det udvises, at Stolthed, Hovmod og Begjærlighed tiltage i vor Midte; og hvis et Folk eller en Nation giver efter for disse Ønder, vil deres Løbebane blive forkortet, de ville blive udslættede af Tilværelsen og hengaa i Forglemmelse.

Kunne vi tro alt dette? Læs Verdens-historien og I ville forstaa, at naar Gud har velsignet et Folk og stjænket dem sit Navn, og de derefter vare blevne ugodelige, da har han udgydt alle de Forbandelser, der ere udsagte paa de Uverdiges Hovever, over dem, og de ere blevne udryddede. De, som ere uridende om Guds Bøsen, ere langt bedre stillede, end vi ere, hvis vi undlade at leve vor Religion; thi dersom vi, der kjende vor Faders Billie, ikke gjøre den, ville vi saa mange hug. Dette er i Overens-stemmelse med Retfærdighed. Vi bor ikke straffe et Barn, om det uden at vide Bedre, handler mod vor Billie; men hvis det forstaar, hvad vi ønske af det, og alligevel er ulydig, da er det fuldkommen retfærdig, at det bliver straffet.

Broder George Smith har talt lidt til os idag angaaende Tiende. Hvad var Aarsagen til den første, eller en af de første Forbandelser, som kom over Israel? Jeg vil fortælle Eder dette. Israels Borns første Overtrædelse var: deres Forbindelser med andre Nationer. Dette, at Abrahams, Isaks og Jakobs Born indgik i Ægteskab med andre Folk, uagtet Herren stængelig havde forbudt dem det, var en stor Fejl af dem. Han forbød dem at slutte ægteskabelige Forbindelser med Hedeningerne, men de vilde og maatte gjøre det. Men da de ikke vilde gjøre, hvad han befalede, gav han dem en Lov, og denne bestemte, hvem det var dem tilladt, og hvem det ikke var dem tilladt at ægte. Frelseren og Apostlene hentyde til denne Lov, som var et strengt Aag at paalægge Folket; men da Bornene af denne Slægt vilde efterligne Babylon og efterabe den verdslige Hovmod, Stolthed og Daarstab fandt Herren Behag i at paalægge dem denne Byrde. En anden stor Forsommelse og Krenkelse af Herrens Lov blandt Israels

Born var med Hensyn til Tienden og Øfringen. Tiendedoven var fra tidlige Tider aabenbaret til Guds Folk, men de vare ikke nidskjære i at holde den; og Profeterne, som Herren sendte dem, sagde, at de havde overtraadt Lovene, forandret Ordinancerne og gjort den evige Pagt til Intet. Pagter bleve gjorte med Abraham, Isaf og Jakob, men deres Efterkommere brøde dem. De vilde ikke iagttagte, men overtraadte Lovene, som Herren havde stjænket dem, og de vedblev at handle saaledes ligened til Malakies Dage. Herren erklærede gjennem sin Profet: „Den hele Nation har berovet mig.“ Jeg figer ogsaa, at dette Folk, bencænnet de Sidste-Dages Hellige, ere skyldige i den samme Synd — de have berovet Herren ved Tienden og Øfringen. Hvad onster Folket? Onse de at vide, hvad der bliver gjort med Tienden? Dersom Herren forlanger en Tiendedel af min Indkomst til Opsærslen af Templer, Forsamlingshuse, Skoler, til Undervisning for vores Born, til Indsamling for de Fattige fra Nationerne paa Jorden, til at bringe hjem de Gamle, Lamme, Halte og Blinde, til at opbygge Huse for dem, saaledes, at de maa blive godt modtagne, naar de ankomme til Zion og til at opholde Præstesommet, har jeg saa Ret til at kræve den Almægtige eller hans Ejendomme, som have Overopsyn med dette, til Regnskab? Hvis det forlanges af mig, at jeg skal betale Tiende, da er det min Pligt at gjøre saa. Dersom dette Spørgsmaal gjøres: „Broder Brigham, betaler De Tiende?“ da kan jeg hertil svare benegtede. Jeg har aldrig betalt min Tiende; og jeg kan vende mig til Højre, Venstre og Hvorsomhelst, saa vil jeg soge forgiæves efter en Mand i denne Kirke, som har punktlig betalt sin Tiende. Der er ingen Mand, som har betalt sin fulde Tiende. Jeg har

givet noje Agt paa denne Sag, og ifolge min Forstand paa den bogstavelige Menning og Aand i dette Udtryk, er jeg kommen til den Slutning, at der gives Ingen, hverken Mand eller Kvinde i denne Kirke, som tilfulde have opfyldt denne Lov, og jeg tror ikke der findes et Individ i denne Kirke, der vilde have Midler nok til at betale sin Tiende — For-Tiende (den Tiende, som skulle være erlagt fra de tidligste Dage), dersom det forlanges af ham. Jeg har ikke Midler nok i min Besiddelse til at gjøre det. Maaske man vilde spørge mig om, hvad jeg har til Undstykning. Jeg ved ikke, at jeg har nogen. Jeg kan sige, at i Josefs Dage varer mine Omstændigheder meget indstrænklede; jeg havde aldrig 500, 100 eller 1 Dollars, medmindre de, hvis det forlangtes, blevet ligesaa frivillig opgivne, som en Kop Vand fra en Kilde, og Josef var velkommen til dem. Blev jeg prøvet i dette? Ja, mange og mange Gange har det hændt i min Fattigdom, at jeg tenkte, naar jeg havde 1 Dollars eller 50 Cents: „For disse kan jeg kjøbe 1 eller $\frac{1}{2}$ 蒲. Sirup til mine Born til at smore paa deres Brod.“ Men de behovedes til noget Andet; og de varer ligesaa frivillig opgivne som denne Flods Vand vilde være for en torstig Mand. Og med Hensyn til min Tid, fra den Dag, da jeg kom ind i denne Kirke, da har jeg under denne ikke haft min Opmærksomhed henvendt paa Forretninger, med Undtagelse af dem, der henhøre til Opbyggelsen af dette Rige. Spørgsmaalet maa opsta: „Sagttager De ikke Deregs egne private Forretninger og Affærer?“ Jo, naar jeg har Tid, men jeg ved ikke, jeg anvendte ét Minut paa Brigham Youngs Affærer, naar Forretningerne behørende til Kirken og Guds Rige, gjorde Krav paa hans Opmærksomhed.

Dog vil jeg ikke sige, at dette er nogen Undstykning for mig i ikke punktlig at erlægge min Tiende. Jeg har betalt en stor Del Tiende, mere maaske end nogen anden Mand, som nogensinde var i denne Kirke, og alligevel har jeg ikke ganske overholdt denne Lov. Men jeg erlægger min Tiende; og naar Grøden paa min Ejendom er moden, eller Unglvæget er opvoget, siger jeg til mine Mænd: „Vær punktlige i at betale Tiende af det vi have avlet.“ Ikke desmindre, ved enkelte Lejligheder har jeg fundet ud, at det var forsømt.

Untag om vi vilde sige saaledes til Folket: „Ville I erlægge lidt Tiende?“ „Ja, vi ville.“ Hvormeget vilde I være villige til at betale? Onsle I at betale én Dollars af tusinde af Eders For-Tiende? Dersom I ville, skulle vi næsten have Mere end, hvad vi kunne have Rum for. Hvis I ønske at erlægge lidt af denne Fortiende, vil jeg stemme for Noget i denne Henseende. Mit Forslag er, dersom I ønske at betale Eders For-Tiende: Lad Folket i denne Dal — og de ere langt bedre i stand her til, end alle de Hellige, som levede i de østlige Stater; thi de varer ikke saa velsaaende til at bygge et Tempel som Folkene i denne Dal ere nu — opbygge et Tempel paa denne Høj; vi ville udse en smul Byggegrund for det dér. Vor Attraa er at oprette mange Templer, og hvis I bisalde mit Forslag, ville vi opføre et her.

Dersom vi besade nogle Snese tu-sinde Dollars, skulle vi ønske at anvende dem til de Fattiges Udsfrielse. Opsforbringer komme til mig fra denne Vy, Mendon, Hyrum, Wellsville og fra næsten ethvert Settlement blandt disse Bjerger om Hjælp til at udfri de Fattige. Nogle som have Venner i de gamle Lande, sige: „Broder Brigham, kan De hjælpe mig med at faa mine Paarørende hid;

jeg har 100 Dollars, vil De lægge 400 til, saa mine Kjære maa komme hjem, det er kun fem af dem?" Dette maa synes noget Underlig; men Folk i næsten enhver Del af Territoriet opfordre mig uafsladelig til at yde dem Hjælp til deres Banners Udfrielse. Jeg svarer dem, at jeg vil udfri saa Mange, jeg kan. Min almindelige Fremgangsmaade i denne Retning har været at betale 2,000 Dollars om Året til vores Søskendes Emigration fra Babylon. Jeg gav blot 1000 i Åar, men hvis Folket hvert År vilde give i Forhold til hvad jeg giver, kunde vi udfri i tusindvis af Hellige. Jeg har ingeninde ansporet de Sidste Dages Hellige til at gjøre, hvad jeg ikke selv vil gjøre, men til Trods for min høje Alder, tror jeg, at om jeg saa en Vogn staa fast i Mudderet, vilde jeg maaske være den Förste til at løste den ud deraf. Naar Tid, Penge eller Varer behøvedes for at fremrusle Verket, har jeg altid været i Spidsen og sagt: „Kom Brodre og følg mig!"

Men med Hensyn til Tiende, da vil dette Folk blive straffet, dersom de ikke opføre med deres Daarlighed, dersom de ikke astaa fra Esterabelsen af Babylons Moder, Daarstab og Forsængelighed og erlægge i Tiende de Midler, som vilde anvende i Unhytte. Hvor lang Tid mon Herren behøvede for at lade Vandstrømmene i denne Dal synke ned i Jorden og gjøre den ligesaa tor, som det hellige Land er idag? Det vilde for ham være udfort i et Nu. Han kundeaabne Jordens Årer — blot en lille Forandring, og Strommene i denne Dal vil synke ned i dens Skjod. Hvor lang Tid vilde han behøve for at besale og for Englene at komme hertil og sige til Skyerne: „Samler ikke flere Vanddampe til Dug og Negn paa Jordens Overblade!" Alt han vilde have

at udføre var at sende en Engel til at gjøre en lille meteoroligist eller kemist Forandring i Atmosfæren, Vanddampene vilde ikke samles, og intet Negn vilde falde paa Jorden. Hvad vilde saa ske med Eders Marker, Haver og Trær? Hvorledes vilde det saa gaa med Græsset i Fjeldene, af hvilket vore Koer og Saar leve? Det vilde blive fortørret, forvandlet til Stov, blæse bort, og Bjergene vilde blive nogene i Lighed med, hvad de ere i nogle af de østlige Lande. Alt kunde blive udført meget let. Nu leve vi i Overslod og i Hjertet af Verdens Luxus. Der er intet Sted paa Jorden, hvor man nyder den i højere Maal end netop her. Gaa til det løvpriste Frankrig med dets omtrent syvtyve Millioner Indbyggere; af dette store Antal er der kun otte Millioner, der nyde det Privilieum at erholde Kjødspiser. De andre to og tredive Millioner, siges der, smage ikke Kjød fra Åars Begyndelse til Ende. Gaa til Italien og Forholdet mellem de Kjød-Spisende og Ille-Kjød-Spisende er langt større end i Frankrig. Sammenlign Folks Tilstand i Tyskland eller i noget andet Land, som vi have nogen Kundskab om, med Folks i dette Territorium, og I ville sige, at Folket i disse Dale ere mere omgivne af Luxus, Rigdom og Uashængighed end noget andet Folk paa Jorden; og alligevel kunne vi ikke betale vor Tiende. Vi have til at betale Mænd i den offentlige Tjeneste en vis Sum Penge og Varer, som ogsaa ere Penge; men ved Folket at betale deres Tiende, og de ville sige: „Vi have ingen Penge." Raabet fra Cache Valley lyder: „Her ere ingen Penge." Men dette er ikke Tilfældet. Jeg tor sige, at dersom et Komedieselskab kom til denne By og forblev her om ikke mer end fire Aftener, vilde det tage afded med fra 5,000 til 10,000 Dollars

i rede Penge. Gil det til næste By, vilde det se ligedan. Jeg fremstætter nu den morke Side af de Sidste-Dages Hellige. Jeg erindrer, at der for nogle saa Aar siden kom en storartet Cirkus til Salt Lake City. Jeg bestemte mig til nogle Dage før dens Ankomst, at rette det Spørgsmaal til Bisstopperne: „Kunne I anstasse os en saa stor Pengesum i Tiende, eller kan ikke De betale noget, Bisstop?“ En sagde: „Jeg har ikke én Dollar i min Gie.“ Jeg vilde møde en anden og gjøre ham det samme Spørgsmaal; og jeg spurgte paa en saadan Maade, at de ikke kunde misforstå mig; men de kunde ikke opdrive én Dollar, og jeg tror, de vilde have lagt Haanden paa Bibelen og svoret, at de havde ikke én Dollar i døres Besiddelse. Dagen, da denne Cirkus ankom og nedslog sig i ottende Ward, tog jeg mig den Frihed at gaa derhen for nærmere at bevogte dem, som kom; og paa denne Maade udfandt jeg, at flere af de Mænd, der havde bevagter at have én Dollar i deres Gie, gave ud ti, femten, tyve og fem og tyve Dollar for at komme med deres Familier i Cirkus. De varre lognagtige for Herren, de hellige Engle, for Himlene og Guds Ejendomme, og medmindre de omvende sig, ville de blive straffede. I behøve ikke at forundres over at se Mænd apostasere, der have staet i Kirken i tredive og fem og tredive Aar. De have levet i den Vane at lyve for Gud, Englene, deres hellige Religion og sig selv, hvis Aarsag de have gaaet til Fordøvelse. Uspræk! Saadanne til at betale Tiende og da sige: „Vi have ikke Noget.“

og nu, J, Herren vil tænke om saadanne Mænd? Han forstaar, at de ville have deres Del med de Ulydige. Dette er den stemme Side af Sagen. Og dog alligevel er der en stor Mængde, ja, som en Kjendsgjerning — den største Del af

dette Folk ere tilboelige til at gjøre Guds Billie, forsaavidt den er dem behjendt. De lære den at kjende paa mange Maader fra Dag til Dag. Baade her og overalt i de Helliges Setlementer have vi prædiket Visdomsordet og om Nodvendigheden af at astaa fra Verdens Daarigheder. Vi give Eder i alle Gjenstande, vi berore, Himlens Sandheder, netop som de ere i Himlen, eller som de dør ere nedstrevne angaaende de Hellige paa Jordens. Med Hensyn til Tiende, give vi Eder Sandheden nojagtig som den er nedstrevet hos Gud og netop saadan, som I snart ville komme til at forstaa den. Hvad Gjenstand har jeg for Øje, naar jeg siger til de Sidste-Dages Hellige, at de skulle gjøre dette eller hint? Det er til min Rigdom og Lykke og for Eders Rigdom og Lykke, at vi betale vor Tiende og vise Lydighed til Himlens Rose. Vi, forøge ikke Herrens Velvære ved at handle saaledes. Tale om at opstre Noget for Guds Rige! Der gives ingen Mand, saavidt mig bekjendt som nogensinde paa denne Jord ofrede Noget for Guds Rige, med Undtagelse af Frelseren. Han tomte den hitre Kalk til Bunden; han led for enhver Mand og Kvinde samt gjenloste Jordens tilligemed Alt, som befinder sig paa den. Men han var Gud i Kjødet, thi ellers kunde han ikke udstaet det. „Men vi lide; vi ofre; vi give Noget; og vi have prædiket saa længe.“ For hvem? Naturligvis for Gud. Jeg vil ikke give Aften as et brændt Rugstaa for den Mand, der soler, at han gjer Offer for Herren. Vi udføre alt dette for vor egen Lykke, Velvære og Ophojelse og for ingen Andre. Dette er et Taktum; og hvad vi udføre, det gjøre vi ikke for Himlenes eller Guds Engles Frelse, men for Jordens Indbaaneres.

Dette ere nogle af mine Tolelser og

nogle Bemærkninger for Folket at lytte opbygge Guds Rige paa Jordens, at bestrebe os for at overvinde al Synd, Ugudelighed og Satans Magt, indtil Jordens er fornynet, renset, helliget og Arbejde. Vort forenede Øjemed er at forhørliget, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Oktober.

Guds Rige er, istedetsfor den første, den anden Glenstand for Menneskeslægtens Betragtning.

(Fra „Millennial Star“).

Herren sagde til Moses: „Hele Jordens er min“ — ikke en Del eller et Stykke af den, men det Hele; og til Profeten Haggai sagde han: „Sølvet er mit og Guldet er mit.“ Hvad dersor Menneskene maa besidde af Jordens Rigdomme eller Overslødighed er kun et Laan, som de sent eller tidlig maa opgive til Herren. Naar Regnstaabsdagen kommer, ville de, der have besiddet Jordens Goder og dyrket disse, istedetsfor Herren, have til at opgive dem; men de Trofaste — de, som have levet nær til Gud, og hvis Hjerter ikke have været faste paa verdslige Ting, men paa ham, som var Giveren, ville vor evig blive tildelte Guld, Sølv, Ædelstene og Alt, hvad Jordens frembringer til Menneskenes Gavn.

En stor Del af Jordens Indvaanere leve blot for det Nærværende alene. Den nærværende Tilværelses Førængelighed, Hornsjelse og Nydelse er tilsyneladende af større Vigtighed og Værdi til dem end Fremtiden med al dens Herlighed og evige Belønning. „Men ligesom Noa Dage vare, saa skal ogsaa Menneskenes Sons Tilkommelse være.“ At denne Kristi Forudsigelse nu opfyldes, er indlysende for Enhver. Ved blot simpelthen at betragte Tingenes Tilstand idag, bemærker man strax Ligheden mellem den nuværende Tid og den Periode, i hvilken Noa levede. „Thi dengang aade de og drak, toge til Egte og bortgistede indtil den Dag, da Noa gik ind i Arken.“ Naar vi henbende Blikket paa Jordens Nationer, se vi den samme usværdrede Ligegyldighed angaaende himmelske Ting, som besjælede Folkene i de Dage. Menneskene, istedetsfor først at søge Guds Rige og dets Retfærdighed, lade dette være en Biting og tage først Hensyn til deres verdslige Interesser.

Barnet bliver fra dets tidligste Barndom, indtil det næar Modenhed, opdrættet til at dyrke Mammon, og naar denne Periode er næaret, ser det Tingene fra det samme Standpunkt som dets Medmennesker. Det synes ikke om at være

bagved de Mange, som osre denne Verdens Goder deres Hylning, og afsted farer det med den populære Strom og tabes snart af Syne i den store Kamp for jordiss Binding. Ikke desmindre, Menneskene synes alligevel, uagtet deres Penge-Attraa og Penge-Tilbedelse, at have en vis Tanke om et højere Væsen, for hvem de tidlig eller sildig ville have til at høje Kne; og hvem de engang ville være forbundne til at dyrke med udelte Hjarter; og som Folge heraf, søger de at opholde Herren med Øster, tænkende, at han, medens de ere her paa Jorden, vil være tilfreds med deres anden Kjærlighed.

Djævelen, Mørkets Fyrste, har gjennem Mammons Indflydelse, vidende, at denne er den mest virksomme Volkemod, han kan bruge for at bringe Menneskenes Born bort fra Herren, saaet Magt over dem. Han anvendte den samme List mod Frelseren, da han forte ham op paa et højt Bjerg og viste ham alle Verdens Herligheder. Han nærede det forsøngelige Haab, at han paa denne Maade skulle forhindre Djæmedet for Kristi Mission og Komme for Oprættelsen af Syndefaldet; men ulig de Mange, som havde givet ester for den Ondes Fristelser, irtettesatte han af Frelseren, som bød ham vige bort fra sig. Kristus var dengang undergivne de samme Folkeser og Ønster, som ere almindelig fremhæftende hos Menneskeheden, og dette bidste Djævelen, hvis Varsag han søgte at forsøre ham til at tilbede Verden istedetfor hans himmelst Fader.

Vi lære, at Jesus ved en vis Lejlighed sagde, da han bebrejdede Fariskeerne i deres Begjærlighed og Hylkeri: „Ingen kan tjene to Herrer; thi han maa enten have den ene og elste den anden, eller holde sig til den ene og foragte den anden. I kunne ikke tjene Gud og Mammon.“ Vi kunne tjene én af disse to, men vi maa være tilfreds med en forgængelig Lykke — hvis det kan bencevnes en Lykke — dersom vi vælge at tjene den Onde istedefor Herren.

Mange tænke, at naar de leve et purt og moralst Liv, naar de ere i Verdens Øjne hæderlige Mænd og Kvinder og iagttagte de Bud, som forekomme i deres saakaldte Religion, de da ville blive berettigede til at arve, en Fylde af evig Øphøjelse i det celestiale Rige, og at dette er Alt, hvad vor evige Fader forlanger af dem. Det gjør Intet til Sagen, tænke Nogle, til hvilken Religion, vi henhøre, naar vi kun befjende os til en og iagttagte Moralitetens Love. Disse Ting, hvor rosværdige de end maa synes, ere utilstrækkelige til at virkeligjøre for saadan Mennesker det Haab, de noere om deres fremtidige Tilværelse. Kun Evangeliet i sig selv indeholder og omfatter alle gode og moralste Love. For fuldelig at tro paa Evangeliet og praktisere en saadan Tro, maa Menneskene absolut være religiose; og idet de paatage sig Evangeliets Forpligtelser, maa de være, ærlige, eller paa en anden Maade, strengt moralste — søgerende først Guds Rige og dets Retfærdighed.

Menneskene kunne være moralste, men hvis deres personlige Interesser, deres Ejendomme, ja endog deres Levnet ikke staa i Forbindelse med Guds Rige, ville de aldrig naa Fylden af den celestiale Herlighed. Guds Riges Anliggender skulle være Gjenstanden for vor første Tanke og burde elstes højere end alle jordiske Ting; derpaa vilde enhver Belsignelse, vi vare værdige til, haade af Himlen og Jorden, blive os tillagte. Belonningen vil følge Lydigheden til dette Riges Love; og det er aldeles urigtig af Menneskene at tilegne sig de jordiske Ting paa anden Maade end

den rette, nemlig indtil de have bevist deres Værdighed til at besidde dem; „*thi Jordens og dens Fylde hører Herren til*“.

De Sidste-Dages Hellige søgte i Lydhed til Kristi Lærdomme først Guds Rige, og i denne Hensigt ere de udvandrede fra Babylon. Besalingen lyder til dem, at de skulle bringe al deres verdslige Uttraa og Higen under Guds Aands Herredomme, og at de skulle anvende deres Rigdom og Indflydelse for Opbyggelsen af Zion og Guds Rige paa Jordens. Jesus sagde til sine Disciple: „*Belymrer Eder ikke for Eders Liv, hvad I skulle øde; ikke heller for Legemet, hvad I skulle iføres. Livet er mere end Maden, og Legemet end Klæderne.*“ Verden i denne Uddeling er ikke meget tilboelig til at modtage et saadant Raad. Dersom Frelseren var paa Jordens i vores Dage og forkyndte saadanne Lærdomme, vilde han visstnok erholde den samme Modtagelse som blandt Jøderne. Vort eget Seg først og derpaa Herren, synes at være den fremherskende Aand i Verden. Begjærlighed og Vindestyge besidde idag Herredomme over Menneskeslægten; og uagtet de Sidste-Dages Hellige have Kundstab om Guds Rige og belynde sig til Herren, er det ikke desmindre nødvendig for dem stadig at vogte sig for saadanne Indflydelses, paa det de ikke skulle drages med i Strommen. Herren vil have et prøvet Folk, og kun de, som have været trofaste under alle Omstændigheder, og som have gjen-nemgaat Provelsen af saavel Rigdom som Fattigdom, uden at give efter for deres Indflydelses, ville nyde den celestiale Nærværelse af vor himmelske Fader. De Hellige burde dersor undlade at føge efter verdslig Ere og Rigdom, forsaavidt som ikke dette angaaar Forfremmelsen af Sandheden. Herrens Gjerning er ikke afhængig af disse Ting, og dens Fremgang vil ikke blive forsinket, om Verden er bitter og tilbageholder sine Rigdomme for den. De Hellige maa være anbetroede Midler i denne Dag til at være Husholdere over; men hvis de tillade deres Sind at hænge altfor meget ved Verdens Goder og dyrke dem, istedekor at bruge dem til Herrens Ere, ville de blive straffede; thi som Jesus figer: „*Hvad, som er højt blandt Menneskene, er en Bederstygglethed for Gud.*“ De Hellige skalde dersor være paa deres Vagt mod disse Fristelser. Det er for dem i Lighed med Job at blive prøvede med Rigdom og Fattigdom. Og indtil nu harde, som annammede Evangeliet, aabenbaret til Josef Smith, almindelig været af de Fattige, hvis Aarsag deres Tro sandsynligvisinden lange vil have til at under-gaa Proven af Rigdomme og verdslig Ere.

Zion, eller det saakaldte Utah, bliver mere og mere vigtig i Verdens Øjne. Rigdom og Velstand tiltager blandt de Hellige, og mange Tusinder af Fattige, som ere hjemsamlede, ere nu velstaende Folk. Og dette bliver ubetvivl deres største Prove. Spørgsmaalet opstaaer: ville de følge Verdens Exempel i denne Henseende og blive i den Grad beherskede af Forandringer i deres Omstændigheder, at de derved skalde forsage Evangeliet, som har været Midlet til al deres jordiske Overslod? Eller ville de forblive trofaste i deres Religion og vise deres Taknemmelighed ved en ørlig Fremgangsmaade, paa det, at de maa blive ihukomne af den Almægtige, naar han skal uddele blandt sine Hellige endnu større Belonninger, i Lighed med Parabelens Ord: „*Vel, Du gode og trofaste Ejener! Du har været tro over Lidet, jeg vil sætte Dig over Meget; gak ind til din Herres Glæde.*“ De Hellige i Zion, omringede af Fred og alle timelige Goder, burde

altid erindre deres Forpligtelser, og hvadenten de ere ophøjede til den højeste Grad af Værighed og Velstand eller undergivne den største Nød og Fattigdom, burde de bevare i Hukommelsen Jesu Ord: „Søg først Guds Rige og dets Retfærdighed.“

Korrespondance.

Aalborg, den 10de Septbr. 1873.

Præsident C. G. Larsen.

Kjære Broder.

Jeg søger mig i denne Morgen drevet til at sende Dem nogle Linier med Underretning om Tilstanden i denne Konference, over hvilken jeg er bestillet som Deres Medarbejder for Herrrens store og herlige Sag.

Med Hensyn til min egen Person, da søger jeg vel paa både Aand og Legeme; og jeg er glad over det fornojelige Besøg jeg havde Lejlighed til at aflægge i Kjøbenhavn, og over alle de faderlige Raad, jeg dér erholdt gjennem Dem. Jeg vil stadig søge til at erindre og udføre disse.

Det glæder mig at kunne sige, at denne Del af Herrrens Bingsaard i alle Henseender er i en god Forsatning. Mine Brodre, der virke ved min Side, ere gode og nidkjære Mænd, som gjøre Alt for at befordre de Helliges og vores Medmenneskers Vel. Grundet paa den travle Årstdid ere vi kun faa til at virke i Evangeliets Tjeneste. Jeg kan give de Hellige i Almindelighed et godt Vidnesbyrd; de ere nidkjære for Evangeliet og bestræbe sig for at efterleve dets Forstrikter. De ere for det Meste fattige

paa timelige Ting, men det er mig en Glæde, at de ere rige paa Evangeliets Aand og altid rede til at opfylde deres Pligter og vise et folgeværdigt Egempler for deres Omgivelser. Vi kunne finde enkelte Svage blandt dem, men saaledes har det jo altid været og vil vist ogsaa blive, saalænge vi ere i denne Prøvestand.

I dette Åar ere 272 Sjæle emigrerede fra denne Konference, hvis Årsag vi have lidt et ikke ringe Tal af Medlemmer — ikke af Samsfundet, thi de ere jo dragne til vort fælles Indsamlingssted Zion. Dog, omend stjældt vort Antal for Nærvarende er blevet formindsket, haabe vi ikke desmindre snart at faa de Bortgangnes Tal oprettet. Flere ere blevne døbte i den senere Tid, og Udsigterne for Guds Riges Fremgang i de forstjellige Dele af denne Egn ere gode. Mit Haab og min Bon til Herren er, at vi maa være i stand til at udføre et godt Arbejde her i den kommende Vinter. Det var at ønske, om Menneskene vilde lægge deres Fordomme og Traditioner til side og sole Ultraa til at tjene Herren; thi da vilde de udentvidl forstaa, at vi være Sandhedens Budbærere og Herrens bemyndigede Mand, udsendte til at prædike Frelsningsplanen; men desværre! den store Masse er lig

Slægten i Noa Dage; de foragte Guds Advarselsrøst gjennem hans Ejendom.

Der er ikke langt mellem hver Gang vi ere Gjenstand for vores Medmenneskers slette Omstale. Nedalkørerne ere villige til at optage ethvert Apostatbrev og Rygte om os, ligemeget hvor det stammer fra. Dog til Trods for alt dette, har jeg erfaret, at dette Værk stadig gør Fremstridt. Mange, naar de læse disse Opdigtselser, faa Interesse af nærmere at undersøge, og dermed blive de slaaede af Sandheden og ende med at annehmen „Mormonismen“. Jeg ser Herrens Haand i dette. Paa denne Maade bevirker Modstanderen i sin Uvidenhed, at Guds Rige vojer, og at Profetien opfyldes, som siger: „Naar denne Gjerning lades med Fred, vil den blive hurtig fremmet; men hvis den møder Modstand, vil den fremmes endnu hurtigere.“

Jeg maa ikke forglemme at fortælle Dem om vort Sangkor, som blev organi-

seret for omtrent 2 Maaneders siden. Vore Søssende, der ere Medlemmer, ere flittige til at komme til Øvelserne og have stor Interesse af at lære at synge i Harmoni. Vor Sanglærer er en meget flink og nidkjær Mand, der gør sit Bedste for at bringe et velsignet Resultat ud af dette Foretagende.

Jeg er glad og taknemmelig til Herren for hans vise Styrelse i alle Ting. Ham tilkommer Gren for den Maade, han har bevist mig, at jeg er agtet værdig, uagtet min Usukdommenhed til at være en Medarbejder i en saa ødel og ophojet Sag. Mit Ønske er, at Herren vil velsigne alle trofaste Hellige tilsigemed vore Venner, som bevise Godhed mod hans Ejendom. Med venlig Hilsen til Dem og Brodrene paa Kontoret,

Deres Brøder i Evangeliet
P. C. Christensen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star“).

(Fortsat).

Vi nære det oprigtige Haab, at Deres fremtidige kraftige Forholdsregler med Hensyn til os maa blive diktateret af de bedste Føleller, der kunde døve i et Menneskebryst, og et taknemmeligt og undertrykt Folks Velsignelser ville til Son hørfør komme over Dem.

Vi ere med dyb Agtelse Deres lydige Ejendom.

Brigham Young, Willard Richards, Orson Spencer, Orson Pratt, W. W. Phelps, A. W. Babcock, J. M. Bernhisel,	} Komité.
--	-----------

Paa Jesu Kristi Kirke af de Sidste Dages Helliges Begne, i Nauvoo, Illinois.

P. S. Da flere af vore Skrivelser, assendte fra Nauvoo Posthus, have fejlet i at naa deres Bestemmelsessted og uden tvivl ere opsnappede af vore Fjender, sende vi nu den nærværende med et specielt Sendebud til et andet Posthus.“

De andre Skrivelser til Guvernørerne var stilede med ganste ubetydelig Afvigelse i Lighed med den ovenstaende.

Wldste Parley P. Pratt, som misionerede i de østlige Stater, meddelte sine Brodre af de Tolv i Nauvoo, at Mennestene var ganste ligegeyldige for al

hans Prædiken. I New-York vilde de hverken komme til Førsamling eller anamme noget skriftligt eller mundtligt Bidnesbyrd om Sandheden; og det syntes for ham som om hans Virksomhed som Guds Ord's Forkynder var tilende i denne Stad, og saa at sige, omtrent tilende i den hele Nation. Han tillagde — „Mine Kløder ere rene, om Folket gaar til Fordærvelse.“

Wldste Wilsford Woodruff publiserede tre tusind Pagten^s Bøger i Liverpool. Ved øjeblikkelig at sikre sig Forlagsretten af Bogen, hæmmede han Kirkens Fjender, som i al Hemmelighed havde udarbejdet en Plan for at lade den trykke og tilegne sig Forlagsretten, i at naa denne deres Hensigt.

Præsident Young erholdt en meget ørbodig Svarstrivelse fra Guvernor Thomas S. Drew i Arkansas, der tilljende gav hans Uformuenhed i at beskytte os i denne Stat, samt raadede til, at det vilde være bedst for „Mormonerne“ at ned sætte sig i Stæder som Oregon, Nebraska, Kalifornien eller andetsteds i Landet, hvor vi kunde være udenfor vores Førfølgernes Omraade. Han var den eneste Guvernor i de Forenede Stater, som værdigede at svare Komitens Appel paa Kirkens Begne.

Guvernor Drew henviste de Hellige til Abrahams patriarchaliske Forslag til Lot, nemlig: om at adfælles, og at Lot kunde vælge det Land, som anstod ham bedst. Brevet endte med følgende Be mærkninger: „Hvis de Sidste-Dages Hellige drage til Oregon, ville de medbringe sig de Menneskehjærliges gode Ønsker og Belsignelser. Dersom de ere vildfarne, ville deres Vilbfarelsler, grundet paa de mange Grader af Indrommelser, blive formindskede; men ere de i deres gode Ret, vil deres Udvandring forstaffe dem

Lejlighed til i belejlig Tid at gjøre den bekjendt for hele den civiliserede Verden.“

De tolv Apostle sendte følgende Strivelse til Wldste Wilsford Woodruff i Liverpool: „Det er en Del af vor Religion, at hvorsomhelst vi ere, ønske vi at op holde den Regjering, der vil beskytte os i Lighed med andre Borgere; thi Statsstyrrelser ere indførte for at blive anerkendte, og da England har været upartiss og behandlet os som et Folk i Lighed med Andre, kunne vi ikke noksom anbefale Wldsterne tilligemed de Hellige til at vise Lydighed til Lovene og respekttere enhver Mand i sin Stilling. De bor i det Hele taget lægge al Politik til side, og prædike Saliggjørelsens sande Principer; thi i denne Hensigt vare de ordinerede og udsendte. Vi elste Fred og ønske ikke Strid hverken med Person eller Regjering.“

Den 27de Juni kom Brødrene af de Tolv tilsammen for at faste og bede. De Hellige i England iagttoge Dagen paa samme Maade — dette var Aarsdagen efter Martyrdommen paa Josef og Hyrum Smith. Fader John Smith og Broder George A. Smith fremkalde William Smith og foresatte ham Falsheden af den Stilling han havde tilegnet sig, ved at erklære, at han var Kirkens Præsident.

Fader John Smiths Familie var nærværende ved en offentlig Middag, som var af Bisstopperne givet paa Kirkens Begne. Syv Enker og omtrent halvtredsindstyve af Familien var tilstede. Moder Smith talte til sine Slægtninge og Andre, som overværede Sammenkomsten i meget følelsesfulde Udtryk.

Hr. M. B. Hobart, en Rejsende, som havde besøgt de ledende Stater i Unionen, og som kort før sin Besøg i Nauvoo, havde hørt forskellige onde

Nygter om dette Steds Indvaanere, skrev en offentlig Artikel, i hvilken han bekjendtgjorde, at han der hverken havde fundet Drunkenstab eller Uenighed. Han tilhjendegav, at der vare to Fredsdommere, men da de ingen Processer havde at føre, vare de nedsagede til paa anden Maade at soge deres Ophold. Uagtet han ikke var, ej-heller nogensinde ventede at blive en „Mormon“, maatte han tilstaa, at han blandt dette Folk var bleven venligere behandlet end i nogen anden By i Unionen. Han gav ogsaa en Beskrivelse over Staden, over dens smukke Beliggenhed og over dens Indbyggernes Dyrkighed i Fabriksvirksomheden.

Efter Mordet paa Profeten og Patriarken, sogte mange egenraadige Eldster at lede de Hellige ud fra Nauvoo. Disse Eldster havde hørt Josef Smith tale om Udvandringen i Orkenen og Bebygelsen af langtvortiggende Dele i Landet og uden at vente til de blevne sendte, paatogte de sig selv at udføre det. Den fornemste af disse var Eldste James Emmet, som aldeles uafhængig og mod Præsident Youngs og hans Brødres Raad ledede nogle saa Familier mod Vesten. Dette Selstab udstod mange Mojsommeligheder. Apostlene udsendte en af deres Kvorum til at advare Broder Emmet mod at føre Faarene ind paa Biveje og forbudne Stier. Emmet og hans Selstab folgte i deres Nød, at det var bedst at lytte til Raad og vente til at Guds Tjenere, der vare bestikkede som Ledere, vilde bestemme deres Løbebane. Han vendte tilbage til Nauvoo, bekjendte sine Fejl og bad sine Brødre om Tilgivelse. Af dette se vi, at ikke engang Eldsterne, der holde Moglerne til Præstedommet, kunne, uden at være underlaftede deres Brødres Raad og handle i Forening med dem, sætte Guds Hensigter i Udsørelse. Naar den Onde ikke

ganske ligefrem kan bringe de Hellige til at bryde hans Besalinger og være ulydige mod hans Lov, vil han ofte, for at bevække Forvirring i Kirken anspore dem til at gaa foran deres Ledere. Dette er et af de Onder, mod hvilket de Hellige skalde være paa Vagt; thi i denne Retning er der mere Rimelighed for, at man lytter til Retsfærdighedens Fjende, end naar han, hvilket vi alle vide er uret, frister os til at overtræde et Bud.

I Sommerens Løb havde Præsident Young og Apostlene Josef Smiths Historie under Gjennemlæsning. Den 15de August blev Titelbladet til Historien frevet, paa det Sheriff Backensos kunde lade det besørge til Springfield og der i Brigham Youngs Navn erholde Forlagsret til Bogen. Dette blev udført og Titelbladets Indhold gjengives her: „Jesus Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Historie tilligemed Herrens Lov og Josef Smiths, Grundlæggeren og den første Præsident af Jesus Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Levnets løb.“

Det Følgende publiseredes i „New York Sun“: „Opsørelsen af „Mormon“-Templet, under alle de Besværligheder, af hvilke dette Folk ere omgivne, synes at blive iværksat med religios Enthusiasme, hvilket ved den Energi, som leder enhver Ting med Hensyn til dets Fuldendelse, paaminder os om gamle Dage. Templet er beliggende paa den højeste og mest imponerende Stilling i Nauvoo og er bygget af sin Kalksten. Det har tredive Søjler, ni ved hver Side og sex ved hver Ende; hver af disse er paa Toppen prydet med en Kapitæl, paa hvilken er udhugget et Menneskeansigt, omgivet af Straaler, samt to Hænder, holdende en Trompet. Det er 128 Fod langt og 88 Fod bredt; fra Gulvet til Taget er det 65 Fod, og hele Højden fra

Grunden til Toppen af Spiret er 165
Fod. Dobefonten hviler paa Basisen og
understøttes af Øger, udhugne i Sten.
350 Mænd ere ivrig ifærd med at arbejde | paa Bygningen, som antages at skulle
være fuldendt om $1\frac{1}{2}$ Aar, hvilket sandsynligvis vil koste $\frac{1}{2}$ Million Dollars.
(Forts.)

Bed Emigranternes Afreise den 29de August 1873.

Hvem er vel denne lille Flot,
Som herfra skal bortfare?
„Mormonere“, det ser Du nol,
Det er en munter Skare.
Thi Sorg og Suk, Du hører ej
Fra disse glade Sjæle;
De drage trostig deres Vej
Og vil i Zion dvæle.

Nu Damperen for sidste Gang
Sin Biben lader lyde.
Med Jubel stor og Frydesang
De Hellige udtryde:
„Farvel! Farvel! Du Broder, Ven,
Som maa tilbage stande;
Paa hjærligt Gensyn, naar igjen
Vi sees i Bestens Lande.“

„Hvor gaa de hen?“ Til Zions Land,
Til Jakobs Hus saa rolig,
Hvor Esaias, Herrens Mand
Os siger, at en Bolig
Skal bygges op for Jakobs Sæd,
Som Herrens Værk annammer
Og flyr al Synd og Usselhed,
Som jo fra Satan stammer.

Ia dør vil Herren ved sin Magt
Indsamle Hver, som ærlig
Vil fly al Synd og verdælig Pragt
Og tjene ham, som hjærlig

Tilbyder Alle Missundhed,
Naar de vil blot udøre,
Hvad han har sagt i Kjærlighed,
At Mennesket skal gjøre.

Og Bibelen bevidner det
Saa ligefremt og klarlig,
At alle Folk, som vandrer ret,
Sa de skal samles snarlig
Til Zions Hjem, hvor Herren skal
Sit Israel bevare,
Naar Babylon, hun staar for Fal
Med al sin Syndestare.

Dog Verden med sin Visdom stor
Kan ikke dette fatte;
Den elster fremfor Herrens Ord
Guds, Ere, Kunst og Statte.
Sa dette Liv er Alt for dem!
De føge først dets Ere;
Og lade Gud i Himmelten,
En Biting for dem være.

Dog Herrens Værk gaar stedse frem
Uhindret, ganste rolig;
Og Jakobs Barn, de samles hjem
Til Zions sjonne Bolig.
„Farvel!“ de raabe uden Sorg,
„Vort fra al Babels Jammer;
Vor Gud han er vor faste Borg;
Vi gaa til Bjerget Kaminer!“

Blanding.

De amerikanske Staters Navne. Det tor vel antages, at Oprindelsen til de forskjellige amerikanske Staters Navne er de fleste Læsere ubekjendt. Maine blev i Aaret 1638 opkaldt efter Maine i Frankrig, som Henriette Marie, Dronning i England, dengang var i Besiddelse af; New Hampshire opkaldtes til Ere for John Masons, Gouvernor i Portsmouth (Hampshire), der havde faaet Tilladelse til at anlægge en Koloni i hin Egn. Vermont kaldte Beboerne saaledes i deres Uafhængighedserklæring af verd (grønt) og Mont (Bjerg); Massachusetts har sit Navn af en indianst Stamme i Nærheden af Boston; Rhode-Island sit efter Den Rhodus i Middelhavet; Connecticut efter det indianst Navn paa Hovedslogen; New York til Ere for Hertugen af York, som sit dette Landstrog i Foræring, Pennsylvanien efter den berømte Kvæler William Penn; Statens Grundlægger; Delaware efter den Bæk af samme Navn, der blev opkaldt efter Lord de la Ware, som fandt sin Død i dens Bolger; Maryland til Ere for Henriette Marie, Carl den Førstes Gemalinde; Virginien til Ere for Elisabeth, Englands jomfrulige Dronning. Carolina kaldte Transmændene Aar 1564 saaledes til Ere for Kong Karl den Niende af Frankrig. Georgien blev 1772 opkaldt efter Kong Georg den Tredie; Alabama 1817 efter Floden af samme Navn; Mississippi ligeledes efter Floden (Ordet Mississippi betyder „hele Flod“, fordi den bestaar af en Forening af mange); Louisiana til Ere for Ludvig den Sextende i Frankrig; Tennessee (Krum Sten) 1796 efter Hovedslogen, ligeledes Kentucky 1782 og Illinois 1809; Indiana 1802 efter de amerikanere; Ohio 1802 efter Floden, Missouri 1821 ligeledes; Michigan 1804 efter Søen af samme Navn og Arkansas 1819 efter Arkansasslogen. Florida sit dette Navn af Juan Poula de Leon 1772, fordi det blev opdaget Paaslesøndag, paa Spanj pascus florida.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14, 1ste Sal til venstre og paa alle Kongelige Postkontorer.

F n d h o l d .

Side.	Side.	
Tale af Præsident Brigham Young. 17.	Lidt af vor Kirkes Historie	28.
Nedaktionens Bemærkninger	Bed Emigranternes Afrejse	31.
Korrespondance	Blanding	32.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. G. Bording.